

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο θάνατος ενός ήρωος. Ο Διον. Λεόντιος και το σπαθί του παππού του. Γκακιμένο, αλλά και τιμημένο. Ο κ. Ηλιάκης και η δυσκολίες της δικαιοσύνης. Μία παροιμία του κ. Βενιζέλου. Ένα άραιοτατο καλαμπύρι του κ. Πώπ. Το εστιατόριον «Ο Μάης» και ο Γαβριήλδης. Μία πετυχημένη απάντηση.

ΡΟ ημερών πέθανε στην Καβάλλα ο Διονύσιος Λεόντιος, απόστρατος αντισταγματάρχης της στρατιωτικής δικαιοσύνης και παλιός αξιωματικός του Έλληνικού στρατού, γνωστός σπας Άθηνas για την ζωηρότητα του, αλλά και για την γενναίότητα που έδειξε κατά τους πολέμους μας.

Πρὶν κηρυχθῆ ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος, ὁ μακαρίτης Λεόντιος βγήκε ἀντάρτης στὴ Μακεδονία. Πρὶν φύγει γιὰ τὴ Μακεδονία, ὅταν πῆγε νὰ πάρῃ τὴν ἐγχὴ τῆς μάνας του, αὐτὴ, σὺν ἄλλῃ Σπαρτιάτι, τὸν ἔβρασε μὲ τὸ σπαθί τοῦ παπποῦ του, λέγοντάς του :

—Νὰ τὸ φέρῃς πάλι τιμημένο !..

Ὁ Λεόντιος τὸ πήρε καὶ τῆς φίλησε τὸ χερί.

Σὲ μιά ἀπὸ τὶς συμπλοκὰς ὅμως, ποὺ ἔκανε στὴ Μακεδονία, εἶδε ὅτι τὸ σῶμα του εἶχε ζοσθητῆ ἀπὸ πολυάριθμο Τουρκικὸ στρατό καὶ εἰς τὴν ἀπὸ πῦρ κίνδυνος νὰ συλληφθῆ ἀχμάλωτος. Τότε, γιὰ νὰ μὴ τοῦ λάφουν ὁ Τούρκος τὸ πατρογονικὸ τοῦ σπαθί ἐκεί τὸ ἀτιμάσουν, τὸ ἔβρασε καὶ τὸ ἔβρασε ὁ ἑνὸς μέρου, ἐκεῖ ὅπου ἐμάχετο.

Μετὰ δυνατὴν ἀντίστασιν, ὅσοι δὲν ἐφρονεῦσαν ἀπὸ τὸ σῶμα του συνελήφθησαν ἀχμάλωτοι καὶ ὀδηγήθηκαν στὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖ ὁ Λεόντιος καταδικάστηκε σὲ πολυετὴ φυλάκιση.

Ὅταν ὅμως ἔγινε τὸ Τουρκικὸ Σύνταγμα, ὁ Λεόντιος καὶ ὄλοι οἱ κρατούμενοι ἀντάρτες ἀποφυλακίστηκαν. Πρῶτῃ δουλειᾷ τοῦ Λεοντίου ὅμα ἀποφυλακίστηκε, ἦταν ὄχι νὰ ἀγύγῃ γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ νὰ πάῃ στὸ μέρος, ὅπου συνελήφθη ἀχμάλωτος. Ἐκεῖ ἐξέθαψε καὶ πῆρε τὸ προγονικὸ σπαθί, γιὰ νὰ τὸ φέρῃ τσακισμένον μὲν, ἀλλὰ τιμημένον, στὴ μητέρα του.

μὲνει σήμερα στὴν Καβάλλα.

Ἦταν ἀπόγευμα Μεγάλου Σαββάτου καὶ ἐτοιμαζότανε μὲ βία τὸ Πασχαλινὸ φύλλο, ὅταν ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο εἰδοποίησαν τὸ γραφεῖο ὅτι γάβηκε τὸ δεύτερο χειρόγραφο τοῦ Πασχαλινοῦ ποιήματος ἐνὸς Ἑλλήνου ποιητοῦ, τοῦ ὁποῖου τὴ συνεργασία εἶχε ζητήσει ἡ «Ἀκροπόλις» γιὰ τὸ πανηγυρικὸ τῆς ἐκεῖνο φύλλο.

Τὶ ἔβρασε νὰ γίνῃ πλέον ;

Νὰ τρέξουν νὰ βροῦν τὸν ποιητὴ, ἦταν παιὶ ἀργά.

Ἀναστατώθηκε λοιπὸν ὄλο τὸ γραφεῖο κ' ὄλο τὸ τυπογραφεῖο, ἀλλὰ ποῦθεν δὲν βρισκόταν τὸ χειρόγραφο.

Ἐξῶ φρενὸν τότε ὁ Λαχανοκάρδης, ἠπειλήσε ὅτι θὰ βάλῃ πρόστιμο στὸν ἀρχιεργάτῃ τὸ τυπογραφεῖο καὶ στοὺς στοιχειωθέντας.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ διαδιδασθῆ καλὰ-καλὰ στὸ τυπογραφεῖον ἡ τιμωρία τοῦ πρόστιμου, καὶ εἰδοποίησαν τὸ γραφεῖο ὅτι τὸ χειρόγραφο βρέθηκε, τὸ ποίημα ἐστοχειοθετήθηκε καὶ ἡ ἐφημερίδα θὰ βγῆ στὴν ὥρα τῆς.

Τὴν ἐπομένην ὅμως τῆς Λαμαρτῆς νὰ καὶ μπαίνει κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Λαχανοκάρδῃ ὁ ποιητῆς.

—Τὶ ἐν' αὐτὸ ποῦ μὸς κάματε, κ. Λαχανοκάρδη ! φώναξε.

—Σὰν τί σοῦ κάματε ; ρώτησε μὲ τὴ Ρωμειλιωτικὴ προφορά τοῦ ὁ Λαχανοκάρδης.

—Μὲ καταστρέψατε !.. Μὲ πήρατε στὸ λαϊκὸ σας !.. Καταστρέψατε τὸ μέλλον μου ὡς ποιητοῦ !..

—Ἰγώ ;

—Μάλιστα, σεις !..

Ὁ Λαχανοκάρδης στανοκοκκίστηκε.

—Τὶ σοῦ συνέθη, βρε ἀδελφέ ;

—Νὰ, τὸ ποίημά μου, ποῦ δημοσιεύσατε...

—Ἐ, τοῦ δημοσιεύσαμε, τί ἄλλο θέλεις, καὶ μάλιστα καὶ σὲ θεοὶ ποὺλὸ καταφανῆ !..

—Ναί, δὲν σὰς λέω !.. Σὰς ἐνθαρσιώσω γι' αὐτό, ἀλλὰ τὸ μὸσ ἀπὸ τὸ ποίημα αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ δικό μου, ἦταν ξένο...

—Ξένο ;

—Ξένο, μάλιστα. Διαφορετικὸ ἦταν τὸ δικό μου.

—Περίεργο, εἶπαν καὶ οἱ συντάκται. Τέτοιο λάθος ἀδύνατον νὰ συνέθη. Ἀπὸ τὸ ποίημα βγαίνει πλήρης ἔννοια. Ἐμεις ὄλοι τὸ διαβάσαμε. Πολλοὶ ἐπίσης τὸ διαβάσαν καὶ δὲν παρατήρησαν τίποτε.

Ἐκλήθη τότε ὁ ἀρχιεργάτης γιὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

—Ποῖος ἄλλαξε τὸ ποίημα τοῦ κυρίου ἀπὸ δῶ ; τὸν ρώτησε ὁ Λαχανοκάρδης.

—Δὲν τὸ ἀλλάξαμε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιεργάτης. Χάθηκε, ὅπως ξέρετε, τὸ μὸσ κ' ἔγραψα ἐγὼ μερικὸς στίχους, γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσω καὶ νὰ μὴ φάω τὸ πρόστιμο.

—Τὶ λές, μορὲ θηρίο ! φώναξε ὁ Λαχανοκάρδης.

—Τὶ νὰ σὰς πῶ, ἀπάντησε ὁ ἀρχιεργάτης. Τόσα χρόνια τώρα τυπογράφω ἐδῶ μέσα, συνήθισα νὰ γράφω καὶ στίχους... Κόκκαλο ὁ ποιητῆς.

Ὅταν ὁ κ. Ἰωάννης Ἡλιάκης ἦταν Γενικὸς Διοικητῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, μὲ ἔδρα τὴν Κοζάνη, στὰ 1916—1920, ἔγραψε συχνὰ τότε ἐπιστολὰς στὸν Βενιζέλο, ποὺ βρισκότανε στὴν Ἐβρώπη, παραπονοῦμενος γιὰ τὶς μεγάλες δυσκολίες ποὺ συναντοῦσε στὴ διοίκησίν του, ἔνεκα τῆς ἀντιπράσεως τῶν ἀντιθέτων καὶ τῆς καταστάσεως, ὅπως εἶχε διαμορφωθῆ ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συμμάχους.

Τότε ὁ Βενιζέλος τοῦ ἀπάντησε μὲ μιά ταροιμία Κρητικῆ :

«Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ καὶ μὲ τὸ κουτάλι γνέθει».

Ὁ κ. Ἡλιάκης κατάλαβε τὴ σημασία τῆς παροιμίας καὶ ἀγγεσε μὲ τὸ κουτάλι τόσο καλῶς, ποὺ ἀκόμα τὸν θυμοῦνται στὴ Δυτικὴ Μακεδονία.

Σ' ἑνα σπίτι τῆς παλιᾶς Ἀθήνας, ποὺ εἶδιδετο χορδῆς, μιά κυρία, φημιζομένη γιὰ τὴν φιλαρέσκειά της, στεκόταν διαρκῶς κοντὰ τὸν ἡλεκτρικὸς λαμπτήρα.

—Γιατί ἔχει τὴν μανίαν νὰ στέκεται διαρκῶς δίπλα στοὺς γλάμπους ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τὸν κ. Πώπ.

—Ἀπλοῦστατα, ἀπάντησε ὁ κ. Πώπ, γιατί ἔχει ὁ καθένας τους δέκαυμι δεκαεῖς...κυρίων !..

Στὸν μακαρίτη Κοσμοῦλαο, τὸν ἄλλοτε διεθυντὴ τοῦ «Σκρίπτ», παρουσιάστηκε μιά μέρα ἕνας νεαρὸς ὄρθεν ποιητῆς καὶ τοῦ ἔδωσε ἑνα ποίημα κλεμμένο, ὡς δικὸ του τάχα, μὲ τὴν παράκληση νὰ δημοσιεῖθῃ στὸ «Σκρίπτ».

Ὁ Κοσμοῦλαος διάβασε τὸ ποίημα καὶ εἶδε πῶς ἦταν ἀντιγραμμένον ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ.

—Καὶ εἶπε τὸ ποίημα δικό σου ; ρώτησε τὸ νέο.

—Δικό μου.

—Ἐντελῶς δικό σου ;

—Δικό μου ἐντελῶς.

—Χαίρω πολὺ, κύριε...Σολωμέ, ποῦ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω καὶ προσωπικῶς ! τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀμίμητος Κοσμοῦλαος.

Πρὸ ἑτῶν, στὴν Ἀθήνα, ἵπτηχε τὸ εστιατόριον ὁ «Μάης», ποὺ ἀριθμοῦσε ἡλικίαν 70 ἐτῶν.

Τελευταίως εἶχε ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Μάης» ἕνας ὄνοματι Πέτρος, ἐκ Κινοουρίας, καλὸς πράγματι μάγερρος καὶ ἱκανὸς ἐπιχειρηματίας.

Ὁ Πέτρος αὐτὸς εἶχε ἐνθουσιάζει μὲ τὴ μαγειρικὴ του τὸν κ. Ζαχαρία Παπαντωνίου, ὁ ὁποῖος ἐνόμισε ὅτι ἀνακάλυψε στὸ «Μάης» ἕνα ἐμπιστρῶ τοῦ Παρισιοῦ, καὶ πᾶρσενε μιά μέρα ὡς ἐκεῖ καὶ τὸν μακαρίτη Γαβριήλδην.

Ὁ Γαβριήλδης, μόλις κάθησε καὶ ἀνοῖξε τὴν πετσέτα του, εἶδεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἦταν τελειῶς καθαρὴ. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ ληρτόνια.

Ἐκάλισε λοιπὸν τὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε :

—Πῶς, Κινοουριεῦς ἐσύ, δὲν ἔχεις τίποτε...κουούριον στὸ μαγαζὶ σου ;...

Κι' ὁ Πέτρος, σὺν ἔξυπνος ποὺ ἦταν, τοῦ ἀπάντησε :

—Ἐγὼ σήμερα ἕνα μόνον καινούριο, καὶ μοῦ φτάνει. Ἐναν...καινούριο πελάτη : Τὸν Γαβριηλίδην !..

Μιά φορὰ ὁ μακαρίτης καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀφεντούλης ρώτησε ἕναν φοιτητὴ :

—Γνωρίζεις τὴν οἰκογένεια τῶν λειριοειδῶν ;

Κι' ὁ ἀμαθὴς φοιτητῆς ἀπάντησε ἀμέσως :

—Κύριε καθηγητά, εἶμαι ἀπὸ τὸ ἔξωτερικὸ καὶ δὲν γνωρίζω διόλου αὐτὴ τὴν οἰκογένεια !..